

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΟΥ

Στὸ φίλο μου Δ. Π. Οἰκονομόπουλον

Ἦτο μεσάνυχτα.

Ἐξω ὁ βορρῆας ἐμούγκριζε καὶ μετὴν ἀφάνταστη ὀριτὴ του ἐλύγιζε ὅσων ἀγριοκάλαμα τὰ σκελεθρωμένα δένδρα. Πύριναις ἀστραπαῖς ἐφωτίζανε τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Βρονταῖς, ἀστρωπελέκια, ἔσειαν τὴν γῆν μέσα στὰ κατάβαθα μαῦρα σύγνεφα τρέχοντα ἔδω κ' ἐκεῖ ὅσων ἐρωτικά καράβια ἐκρυβαν τ' ἀστέροι τῆς νύχτας τῆς πανώρης γυφτοπούλας τὰ στολίδια. Οἱ βατραχοὶ χωρούμενοι ἐπηδοῦσαν μεσ' τὰ νερά κ' ἐσκοῦζανε σταῖς δροσεραῖς νημαῖαις τῆς λίμνης. Τὰ σκυλιὰ οὐρλιαζαν καὶ τὰ παιδάκια τοῦ χωριοῦ φοβισμένα ἐπλάγιαζαν στῆς μάννας των τὴν ἀγκυλιά.

Μέσα ὅσ' αὐτὸ τὸ ἀγριεμένο πάλαμα τῶν στοιχειῶν τῆς νύχτας ἓνας ἄνθρωπος τυλιγμένος κατακούκουλα ἐστάθη μπροστὰ ἀπὸ ἓνα θεώρατο σπίτι ποῦ ἔμοιαζε ὅσ' ἄντρος στοιχειωμένος καὶ ἐβρόντηξε τὴν πόρτα ἦτο τὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ.

Σὲ λίγη ὥρα δύο ἄνθρωποι τουρτουρίζοντες ἀπὸ τὸ κρεῖ ἐμπαιναν μέσα σ' ἓνα χαμηλὸ φτωχικὸ σπίτι, στεφανωμένο ὀλοτρόγυρα μετὸς μοσκαῖς καὶ κυπαρίσσια ποῦ τὸ φώτιζε ἓνα τριμοσβυμένον λαχνάρι κρεμασμένον στὸ κατάμαυρο ἀπ' τὸν καπνὸ τοῦ ἰσχυροῦ καὶ λίγα μισοσβυσμένα ξύλα μαζωμένα ἀπὸ τὸν λίγο ξώμακρον λόγγο. Κοντὰ στὴ γωνιά τρία παιδάκια καλότρυχα ἐκοιμῶντο ὅσ' ἄν πεθαμένα, διπλωμένα στὰ κουρελάκια τους χωρὶς ν' ἀκοῦνε τὴ βροχὴ καὶ τὸν ἀγριο ἀέρα ποῦ ἔδερνε τὰ δένδρα καὶ βογγοῦσαν. Στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς γωνιάς τοῦ σπητιοῦ ἀπάνω σ' ἓνα ξεχωριστὸ κρεββατάκι ἢ μαννοῦλά τους μιὰ ὄμορφη γυναικούλα μετὰ μακρὰ ξέπλεκα μαλλιά καὶ μετὰ χνουδωτὰ ὅσ' ἄν ροδάκινα μίγοιζα ἐρηνομαχοῦσε ἀπ' τὴν ἀρρώστειαν καὶ κρεῖς ἰδρωτας ἔτρεχεν ἀπὸ τὴν ἀχνισμένη ὄψη της.

Τὴν ἄλλη μέρα μόλις ὁ ἥλιος ἔρχοιεν ταῖς ἀχιτῖδες του στὰ φύλλα

τῶν κλαριῶν καὶ αἱ δροσοσταλίδες ἐλαμπσκοποῦσαν σὰν ἀτίμητα
διαιμάντια ἀπάνω στὰ δροσερὰ λουλούδια τῶν κήπων, ἐβγαίνεν
ὁ γιατρὸς τοῦ χωριοῦ μου ποῦ ἀπὸ τὸ φτωχικὸ σπιτάκι μὲ ματωμένα
χέρια εἶχε νικήσει τὸν καταραμένον θάνατον.

Περάσανε χρόνια πολλὰ ὁ χάρος ἐκδικήθη, γιατί ὁ γιατρὸς τοῦ
χωριοῦ μου τοῦ ἔπερνε μέσα ἀπὸ τὰ χέρια του νυφούλες κοινοδά-
κτυλες καὶ ἀγγελούδια ὡμορφα ὅσὰν ἀνοιξιάτικα τριαντάφυλλα,
κρυμμένος μὲ μέρα μὲς τὰ ἀγριόδενδρα καὶ στὰ βιάτα ποῦ φυσο-
μανᾶνε κάθε καλοκαίρι ἢ ἀστρίταις καὶ ἢ φαρμακεραῖς ὄζεντροαῖς
μὲ ματωμένο δρεπάνι τὸν θέρισε ὅσὰν ὀλόκαρπο στάχυ. Τώρα
στὴν ἄκρη τοῦ κοιμητηρίου κοιμᾶται ξένοιαστος ὁ γιατρὸς χωρὶς νῶ
ἀκούη τὴν κάθε μὲ μαννοῦλα ποῦ λαχταράει γιατί ὁ χάρος τῆς ἀρ-
πάζει ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της τὸ μονάκριβο παιδί της.

Νῆκος Ε' Παπαπαναγόπουλος

ΕΚ ΤΗΣ ΣΥΛΛΟΓΗΣ ΜΟΥ

Ἐν παντὶ ἀνδρογύνῳ ὑπάρχει κάποια πληγὴ ὅπως ὁ σκόληξ
ἐν τῷ μύλω.

Οὐδέποτε πρέπει νὰ ταρατῆ τις τὴν πηγὴν ἕξ ἧς ἔπιεν, οὔτε
νὰ κακολογῇ τὴν γυναῖκα τὴν ὁποῖαν ἠγάπησε.

Διὰ νὰ περιγράψῃ τις φιλοτίμους ἀνθρώπους ἄς φαντασθῇ ὅτι,
θὰ γράψῃ περὶ ἀνθρώπων δυστυχῶν.

Ζητοῦντες τὸ καλὸν τῶν ὁμοίων μας συναντῶμεν τὸ ἰδικόν μας.

Εἷς τίμιος ἀνθρώπος δύναται νὰ ἐρωτηθῇ ὡς τρελλὸς ὄχι ὅ-
μως καὶ ὡς βλάξ.

Ὁ ἰδανικὸς μόνον ἔρωσ εἶναι πόησις.

Ἡ εὐφυΐα μορφοῦται ἐν τῇ ἐρημίᾳ καὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ὁ γα-
ρακτήρ.